

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 29 2020, nummers 604 – 625 vrijdag 31 juli 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's	7
Waterwet	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	8
Bijstand	8

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	11
TOZO, NOW, TOFA	11
Bestuursrecht overig	13
Noodverordening	13
Studiefinanciering	13
Wet openbare manifestaties	14
Vreemdelingenrecht	15
Regulier	15
Visum	16
Asiel	17
Opvang	17
Richtlijnen en verordeningen	18
Procesrecht	19

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 604

MK ABRS, 08-07-2020, 201907172/1/A3

deken van de orde van advocaten in het arrondissement Amsterdam.

Awb 1:3 lid 1

Advocatenwet 9b, 9c, 28, 45g

Verordening op de advocatuur (hierna: de Voda) 6.19

Handreiking toezicht en handhaving advocatuur (hierna: de Handreiking)

Beleidsregel bestuursrechtelijke handhaving advocatuur 2017 in het arrondissement Amsterdam (hierna: de Beleidsregel)

BESLUIT. I.c. zijn de reacties van de deken op de door appellant gevraagde interventies geen besluiten in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

Handhaving van voor advocaten geldende normen kan zowel tuchtrechtelijk als bestuursrechtelijk plaatsvinden. Bij tuchtrechtelijke handhaving is geen sprake van een voor bezwaar en beroep vatbaar besluit. Bestuursrechtelijke handhaving is mogelijk bij overtreding van administratieve voorschriften, waarbij de toepassing of uitleg van de beroepsethiek in beginsel niet in het geding is.

Brief waarbij brief de deken aan [appellant] heeft medegedeeld dat de door hem gevraagde interventies niet tot zijn mogelijkheden behoren en dat hij geen reden ziet om **verdere stappen te nemen**. [...]

7. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het bezwaar tegen de brief van 8 april 2019 niet-ontvankelijk is. Hij voert aan dat de rechtbank heeft miskend dat op de deken een beginselplicht tot handhaving rust. Dit volgt ook uit de Handreiking en de Beleidsregel. Deze beginselplicht geldt zowel voor tuchtrechtelijke handhaving als voor bestuursrechtelijke handhaving. Verder heeft de rechtbank ten **onrechte overwogen dat geen sprake is van een bestuursrechtelijke kwestie**. [...]

7.1. Handhaving van voor advocaten geldende normen kan zowel tuchtrechtelijk als bestuursrechtelijk plaatsvinden. Bij tuchtrechtelijke handhaving is geen sprake van een voor bezwaar en beroep vatbaar besluit (vergelijk de uitspraken van 10 november 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BO3490](#), en 7 oktober 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3208](#)). Bij bestuursrechtelijke handhaving is dat wel het geval. Dat in de Handreiking staat dat ook voor tuchtrechtelijke handhaving een beginselplicht tot handhaving op de deken rust, betekent niet dat toch sprake is van een voor bezwaar en beroep vatbaar besluit.

7.2. Met zijn verzoek van 5 april 2019 heeft [appellant], zoals hij ter zitting heeft bevestigd, de deken gevraagd om bestuursrechtelijk handhavend op te treden. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, is slechts een deel van de voor advocaten geldende normen bestuursrechtelijk handhaafbaar. Afgezien van de bevoegdheden op grond van de Wwft, die voor deze zaak niet relevant zijn, ligt de basis voor bestuursrechtelijke handhaving door de deken in artikel 45g van de Advocatenwet. Volgens de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling is bestuursrechtelijke handhaving mogelijk bij overtreding van administratieve voorschriften, waarbij de toepassing of uitleg van de beroepsethiek in beginsel niet in het geding is (Kamerstukken II 2011/12, 32 382, nr.

10, blz. 70). Op grond van artikel 45g, eerste lid, van de Advocatenwet is bestuursrechtelijke handhaving mogelijk bij overtreding van het bepaalde bij of krachtens een verordening als bedoeld in de artikelen 9b, zesde lid (patronage en stage), 9c, tweede lid (opleiding van advocaat-stagiaires), en 28, tweede lid, onderdelen a tot en met d (bevordering van de vakbekwaamheid en de kwaliteit van de beroepsuitoefening, verplichte aansluiting bij een klachten- en geschillenregeling, behoorlijke inrichting van de administratie van praktijkvoering en verzekering ter zake van het risico van de beroepsaansprakelijkheid). De in deze artikelen bedoelde verordening is de Voda. Alleen de bepalingen uit de Voda die hun grondslag vinden in één van de in artikel 45g, eerste lid, van de Advocatenwet vermelde bepalingen, zijn bestuursrechtelijk handhaafbaar.

7.3. Het eerste verzoek om interventie van [appellant] gaat over tegenstrijdige belangen **van de advocaten van [advocatenkantoor]. [...] De rechtbank heeft terecht overwogen** dat de reactie van de deken op dit verzoek om interventie geen besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

7.4. Het tweede verzoek om interventie van [appellant] gaat over het bedrag dat volgens hem ten onrechte niet van de derdengeldenrekening van [advocatenkantoor] naar hem als **rechthebbende is overgemaakt. [...] De rechtbank heeft dus terecht overwogen dat** ook de reactie van de deken op het tweede verzoek om interventie geen besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

7.5. De conclusie is dat de rechtbank terecht het bezwaar van [appellant] tegen de brief van de deken van 8 april 2019 niet-**ontvankelijk heeft verklaard. [...]**

[ECLI:NL:RVS:2020:1603](#)

JnB2020, 605

Rechtbank Gelderland, 06-07-2020 (publ. 07-07-2020), AWB 20/2397

Veilig Thuis Noord & Oost Gelderland te Apeldoorn, verweerder.

Awb 1.1 lid 1 aanhef en onder b

BESTUURSORGAAN. I.c. is verweerder in ieder geval voor zover het gaat om de taken waarop het verzoek om informatie (kennelijk) ziet niet met enig openbaar gezag bekleed, zodat verweerder ook geen bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb is. Beslissingen van verweerder om informatie uit dossiers verstrekken zijn er immers niet op gericht een bevoegdheid, recht of verplichting te doen ontstaan of teniet te doen voor degene die om informatie verzoekt. Evenmin zijn verweerdere beslissingen erop gericht de juridische status van de verzoeker vast te stellen.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:3272](#)

JnB2020, 606

ABRS, 08-07-2020, 201908096/1/R4

college van burgemeester en wethouders van De Fryske Marren.

Awb 1:3, 4:20b, 4:20c, 6:2, 8:55d, 8:55f

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 3.9

REGULIERE VOORBEREIDINGSPROCEDURE. VERGUNNING VAN RECHTSWEGE. Op de aanvraag om omgevingsvergunning is het systeem van de positieve fictieve beschikking bij niet tijdig beslissen als bedoeld in afdeling 4.1.3.3 van de Awb van toepassing. De bepalingen die daarin zijn opgenomen hebben te gelden als een *lex specialis* ten opzichte van artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2020:1590](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje 'Wabo' (JnB2020, 608).

JnB2020, 607

Rechtbank Rotterdam, 16-07-2020 (publ. 23-07-2020), 599374 / HA RK 20-633
Awb 8:15

WRAKING. I.c. heeft verzoeker in zijn verzoek medegedeeld dat hij recent een verzoek heeft ingediend bij de rechtbank Den Haag voor een voorlopig getuigenverhoor waarin hij de rechter als getuige wil horen in verband met een schadeclaim die hij pretendeert op grond van zijns inziens onjuiste uitspraken van de rechter. De wrakingskamer stelt vast dat, als het verzoek tot het voorlopig getuigenverhoor al in behandeling is genomen, de uitkomst daarvan nog onbekend is. Zeker tegen die achtergrond is de enkele stelling van verzoeker dat hij een verzoek tot het houden van een voorlopig getuigenverhoor heeft gedaan, onvoldoende grond om aan te nemen dat vrees voor partijdigheid van de rechter naar objectieve maatstaven gerechtvaardigd is. Het voorgaande is van overeenkomstige toepassing op de aangevoerde grond dat het verzoeker niet is gelukt om met de rechter afspraken te maken **over een interview omtrent het fenomeen 'de rechter ter discussie'**.

[ECLI:NL:RBROT:2020:6575](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 608

ABRS, 08-07-2020, 201908096/1/R4

college van burgemeester en wethouders van De Fryske Marren.

Awb 1:3, 4:20b, 4:20c, 6:2, 8:55d, 8:55f

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 3.9

WABO. REGULIERE VOORBEREIDINGSPROCEDURE. VERGUNNING VAN RECHTSWEGE. Op de aanvraag om omgevingsvergunning is het systeem van de positieve fictieve beschikking bij niet tijdig beslissen als bedoeld in afdeling

4.1.3.3 van de Awb van toepassing. De bepalingen die daarin zijn opgenomen hebben te gelden als een *lex specialis* ten opzichte van artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Awb.

Op 28 februari 2019 heeft Vermilion een aanvraag om een omgevingsvergunning ingediend voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo.

[...]. Bij brief van 21 augustus 2019 heeft Vermilion beroep ingesteld tegen het niet tijdig bekendmaken van een vergunning van rechtswege.

Bij uitspraak van 9 oktober 2019 heeft de rechtbank het door Vermilion ingestelde beroep niet-**ontvankelijk verklaard**. [...]

4. Vermilion betoogt dat de rechtbank haar beroep tegen het niet tijdig bekendmaken van de omgevingsvergunning van rechtswege ten onrechte niet-ontvankelijk heeft **verklaard**. [...]

4.2. De Afdeling stelt vast en in hoger beroep is ook niet meer in geschil dat Vermilion als belanghebbende op 28 februari 2019 een aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb bij het college heeft ingediend. Ook staat vast dat op deze aanvraag de reguliere voorbereidingsprocedure als omschreven in artikel 3.9 van de Wabo van toepassing is, zodat het college na verlenging van de beslistermijn uiterlijk op 6 juni 2019 op de aanvraag had moeten beslissen. Nu de reguliere voorbereidingsprocedure van toepassing is, brengt het bepaalde in artikel 4:20b van de Awb mee dat bij het niet binnen de wettelijke beslistermijn beslissen op de aanvraag een vergunning van rechtswege is gegeven. Vast staat dat op 6 juni 2019 nog geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb op de aanvraag van 28 februari 2019 was genomen. Nog daargelaten of de door het college op 1 mei 2019 gevraagde gegevens noodzakelijk waren voor het beslissen op de aanvraag en of de wettelijke beslistermijn op grond van artikel 4:15, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb was opgeschort tot uiterlijk 17 juli 2019, stelt de Afdeling voorts vast dat het college ook binnen deze termijn geen besluit op de aanvraag van 28 februari 2019 heeft genomen. Zoals hiervoor vermeld, is op de aanvraag om omgevingsvergunning het systeem van de positieve fictieve beschikking bij niet tijdig beslissen als bedoeld in afdeling 4.1.3.3 van de Awb van toepassing. De bepalingen die daarin zijn opgenomen hebben te gelden als een *lex specialis* ten opzichte van artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Awb. De brief van 17 juli 2019, waarin het college mededeelt dat geen sprake is van een aanvraag en dat daarop daarom niet zal worden beslist, kan daarom niet worden gelijkgesteld met de schriftelijke weigering een besluit te nemen als bedoeld in artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Awb. Omdat het college niet tijdig op de aanvraag heeft beslist, is de door Vermilion gevraagde omgevingsvergunning van rechtswege gegeven en stelt Vermilion terecht dat het college na afloop van de wettelijke beslistermijn niet meer bevoegd was om alsnog een reëel **besluit op de aanvraag te nemen. Het betoog slaagt**. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1590](https://www.eclinet.nl/uitspraak/2020/1590)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2020, 606).

MK Rechtbank Oost-Brabant, 27-03-2020 (publ. 17-07-2020), SHE 19/923 en SHE 19/924

college van burgemeester en wethouders van Sint Anthonis, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.33 lid 3

Wet milieubeheer (hierna: Wm) 8.24

WABO-milieu. Onder de Wm bestond de mogelijkheid voor de houder van een milieuvergunning om te verzoeken om (gedeeltelijke) intrekking of wijziging van deze vergunning. Artikel 2.33 derde lid, van de Wabo is iets anders geformuleerd. Een verzoek om gedeeltelijke intrekking van een omgevingsvergunning voor de activiteit milieu kan slechts worden gehonoreerd, als het belang van de bescherming van het milieu zich daartegen niet verzet. Als aan deze voorwaarde niet wordt voldaan, kan de omgevingsvergunning dus niet worden ingetrokken. Verweerder heeft hierbij geen beoordelingsruimte.

I.c. is bij inwilliging van het verzoek van eiseres tot gedeeltelijke intrekking van de revisievergunning deze niet langer in overeenstemming met de beste beschikbare technieken (hierna: BBT) en de wet. Verweerder moest het verzoek van eiseres daarom weigeren. Verweerder hoefde hierbij niet te betrekken dat in de toekomstplannen van eiseres wel wordt voldaan aan BBT.

[ECLI:NL:RBOBR:2020:1699](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 27-03-2020 (publ. 17-07-2020), SHE 18/1724T

([ECLI:NL:RBOBR:2020:1700](#));

- Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 06-07-2020, SHE 19/3278

([ECLI:NL:RBOBR:2020:3376](#));

- Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 23-06-2020 (publ. 07-07-2020), SGR 20/841 ([ECLI:NL:RBDHA:2020:6068](#));

- Rechtbank Noord-Holland, 06-05-2020 (publ. 09-07-2020), HAA 19 / 217 ([ECLI:NL:RBNHO:2020:5030](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 15-07-2020, 201905699/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:1638](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Den Haag, 25-06-2020 (publ. 10-07-2020), SGR 19/1807

([ECLI:NL:RBDHA:2020:6154](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 610

MK CRvB, 29-07-2020, 17/6906 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW 15 lid 1, 15 lid 2

Dagloonbesluit 1 lid 1 aanhef en onder a, 12b, 12e

DAGLOON. Nu het aantal dagloondagen op grond van artikel 12e, eerste lid van het Dagloonbesluit nul is, dient het dagloon, anders dan het Uvw meent, te worden vastgesteld op grond van het zevende lid van dit artikel. Op grond van het zevende lid dient te worden uitgegaan van het overeengekomen loon en het aantal dagloondagen in het aangiftetijdvak waarin de ziekte is ingetreden.

Daarmee wordt voorkomen dat het feit dat geen loon in de referentieperiode is genoten, maar wel loon in de korte periode erna tot aan de uitval wegens ziekte, ertoe zou leiden dat het dagloon op nul wordt vastgesteld. Het in deze situatie op grond van het zevende lid berekende dagloon zal doorgaans wel een redelijke afspiegeling zijn van het loon van de werknemer voorafgaand aan de verzekerde gebeurtenis, te weten de uitval wegens ziekte.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1641](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 611

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 10-07-2020 (publ. 16-07-2020), BRE 20/6752 PW VV

dagelijks bestuur van Orionis Walcheren, verweerder.

PW 11 lid 1

PARTICIPATIEWET. RECHTMATIG VERBLIJF. DETENTIE. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is in het onderhavige geval sprake van overmacht aan de zijde van verzoeker. Verzoeker dreigt hierdoor tussen wal en schip te raken. De voorzieningenrechter ziet hierin aanleiding om een voorlopige voorziening te treffen. Verstrekking voorschotten.

5. Orionis heeft aan de afwijzing van de bijstandsuitkering ten grondslag gelegd dat verzoeker geen rechtmatig verblijf heeft in Nederland.

Tussen partijen is niet in geschil dat verzoeker onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie, namelijk België. Tevens is niet in geschil dat in de Basisregistratie

Personen verblijfscode 41 geregistreerd staat. Uit de overgelegde stukken blijkt dat deze code betekent dat het rechtmatig verblijf is beëindigd.

Volgens vaste rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep ([ECLI:NL:CRVB:2015:57](#)) is het de primaire verantwoordelijkheid van de staatssecretaris om te beoordelen of vreemdelingen hier te lande rechtmatig verblijven. Het beginsel van Unietrouw, zoals verwoord in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, brengt mee dat de autoriteiten van de lidstaten met elkaar in overleg treden met het oog op een nuttige toepassing van het Unierecht. Dit geldt des te meer voor autoriteiten binnen een lidstaat. Het ligt dan ook bij de beoordeling van het recht op bijstand van een betrokkene op de weg van het bijstandverlenende orgaan om in overleg met de staatssecretaris te onderzoeken of betrokkene aan het recht van de Unie een verblijfsrecht hier te lande kan ontlenen en dus rechtmatig verblijf heeft en voor toepassing van de Participatiewet met een Nederlander gelijk moet worden gesteld.

Uit het vorenstaande volgt dat Orionis niet de bevoegdheid toekomt om zelfstandig vast te stellen of verzoeker geen verblijfsrecht (meer) heeft. Orionis moet daarover in overleg treden met de staatssecretaris. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter blijkt uit de gedingstukken genoegzaam dat Orionis met de staatssecretaris (IND) op 14 mei 2020 telefonisch in overleg is getreden om vast te stellen of verzoeker geen verblijfsrecht (meer) heeft. Orionis heeft aan zijn onderzoeksplicht voldaan. De medewerker van de IND heeft aangegeven dat het verblijfsrecht in 2018 is beëindigd en dat verzoeker zich dient te melden bij de IND om weer rechtmatig verblijf te krijgen. Op basis van het verblijfsdoel zal worden beoordeeld of verzoeker weer verblijfsrecht krijgt.

Door verzoeker en zijn gemachtigde is ter zitting onbetwist gesteld dat nog recent telefonisch contact is geweest met de IND en dat verzoeker zich moet melden bij de IND in Rotterdam, maar dat dit niet mogelijk is, omdat de IND wegens de coronacrisis is gesloten. Zodra hij zich heeft gemeld bij de IND zal hij als EU-onderdaan geregistreerd staan met code 29 en heeft hij recht op bijstand.

Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is in het onderhavige geval sprake van overmacht aan de zijde van verzoeker. Verzoeker dreigt hierdoor tussen wal en schip te raken. De voorzieningenrechter ziet hierin aanleiding om een voorlopige voorziening te treffen.

De stelling van Orionis ter zitting dat de vrije termijn van drie maanden nog niet is verstreken en dat verzoeker daarom geen recht heeft op een bijstandsuitkering volgt de voorzieningenrechter niet. Uit de stukken blijkt namelijk dat verzoeker zich al in oktober 2019 in Nederland heeft gevestigd. Dat zijn verblijf is onderbroken door een periode van detentie maakt naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter niet dat verzoeker zijn woonstede heeft opgegeven.

6. Gelet op vorenstaande wijst de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening toe in die zin dat het bestreden besluit zal worden geschorst tot twee weken na de verzending van de beslissing op bezwaar. De voorzieningenrechter treft de voorziening dat Orionis aan verzoeker met ingang van de datum van indiening van het onderhavige verzoekschrift, 2 juni 2020, voorschotten dient te verstrekken ter hoogte van een bijstandsuitkering naar de voor hem geldende norm. Deze voorziening vervalt twee weken na bekendmaking van de beslissing op bezwaar.

[ECLI:NL:RBZWB:2020:3033](#)

JnB2020, 612

CRvB, 21-07-2020 (publ. 27-07-2020), 18/5314 PW

het college van burgemeester en wethouders van Súdwest-Fryslân.

PW 31 lid 1, 58 lid 2

PARTICIPATIEWET. MIDDELEN. TERUGVORDERING. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de belastingteruggave volledig is toe te rekenen aan de bijstand die aan appellante over de periode van 1 oktober 2016 tot en met 31 december 2016 is verstrekt en dat het college de teruggave als naderhand verkregen middelen als bedoeld in artikel 58, tweede lid, aanhef en onder f, ten eerste, van de PW van appellante heeft mogen terugvorderen. Er was immers geen ander inkomen in verband waarmee aanspraak kon worden gemaakt op de algemene heffingskorting.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1537](#)

JnB2020, 613

MK CRvB, 21-07-2020 (publ. 27-07-2020), 17/6031 PW

college van burgemeester en wethouders van Enschede.

PW 54 lid 4

PARTICIPATIEWET. I.c. kon het college niet van appellant verlangen dat hij zelf of met hulp van een ander buiten de wekelijkse afspraken met zijn hulpverleners om zijn post open maakte. Juist omdat hij daarmee problemen heeft, heeft hij hulp gezocht en gekregen. Appellant heeft gedaan wat van hem kon worden verlangd. Om die reden kan appellant niet verweten worden dat hij het geconstateerde verzuim niet binnen de gestelde termijn heeft hersteld.

Intrekking recht op bijstand op de grond dat appellant niet binnen de hersteltermijn heeft voldaan aan de oproep om op een gesprek te verschijnen en inlichtingen te verstrekken.

Raad: 4.3. Vaststaat dat appellant niet heeft voldaan aan de oproepen voor de gesprekken op 11 en 13 oktober 2016 en dat hij de gevraagde stukken niet binnen de hersteltermijn, die afliep op 13 oktober 2016, heeft overgelegd. Appellant heeft betoogd dat hem daarvan geen verwijt gemaakt kan worden en in dat kader heeft hij het volgende aangevoerd. Het college heeft aan hem een voorziening op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (WMO 2015) toegekend, onder andere omdat hij zelf niet in staat was adequaat zijn post te verwerken. Deze voorziening bestaat onder meer uit een wekelijkse afspraak met hulpverleners van Humanitas en ZAZ Welzijn, waarbij de hulpverleners samen met appellant zijn post openmaken. Op 11 oktober 2016 had appellant een afspraak met zijn hulpverleners en op die afspraak is alle post die hij tot dat moment had ontvangen bekeken. Een week later op 18 oktober 2016 had appellant wederom een afspraak met zijn hulpverleners en pas toen zijn de poststukken met uitnodigingen voor de gesprekken op 11 en 13 oktober 2016 geopend. Appellant kan daarom niet worden verweten dat hij niet tijdig het verzuim heeft hersteld.

4.4.1. Deze beroepsgrond slaagt. Daartoe wordt het volgende overwogen.

4.4.2. Het college heeft bij besluit van 13 september 2016 aan appellant voor de periode **van één jaar de voorziening 'ondersteuning bij zelfstandig leven' op grond van de WMO 2015** toegekend, omdat appellant zich op eigen kracht niet of onvoldoende kon redden en hulp van personen uit zijn sociale omgeving of algemene voorzieningen hiervoor geen of onvoldoende oplossing konden bieden. Niet in geschil is dat deze voorziening in ieder geval bestond uit begeleiding in de vorm van een wekelijkse afspraak met hulpverleners waarbij de post die appellant in die week had ontvangen geopend werd. Verder heeft het college niet weersproken dat deze wekelijkse afspraken - voor zover hier van belang - op 11 oktober 2016 en 18 oktober 2016 hebben plaatsgevonden.

4.4.3. De toegekende voorziening in de vorm van een wekelijkse afspraak met hulpverleners voor het openen van de post van appellant moet worden aangemerkt als een adequate oplossing voor de problemen die appellant voor toekenning van de voorziening ondervond bij het behandelen van zijn post. De door het college verleende hersteltermijn van één dag viel in de periode tussen twee wekelijkse afspraken met de hulpverleners in. Het college kon in dit geval van appellant niet verlangen dat hij zelf of met hulp van een ander buiten de wekelijkse afspraken om zijn post open maakte. Juist omdat hij daarmee problemen heeft, heeft hij hulp gezocht en gekregen in de vorm van de genoemde voorziening. Appellant heeft gedaan wat van hem kon worden verlangd. Om die reden kan appellant niet verweten worden dat hij het geconstateerde verzuim niet binnen de gestelde termijn heeft hersteld.

4.5. Uit 4.4 volgt dat het college niet in redelijkheid van zijn bevoegdheid tot intrekking **met toepassing van artikel 54, vierde lid, van de PW gebruik heeft kunnen maken. [...]**
[ECLI:NL:CRVB:2020:1571](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB2020, 614

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 28-07-2020, BRE 20/7438 NOW VV

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, namens deze de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV; kantoor Breda), verweerder. Tweede tijdelijke Noodmaatregel Overbrugging Werkgelegenheid (Now2) 8 NOW2. AFWIJZING AANVRAAG TEGEMOETKOMING NOW2. In artikel 8, zevende lid, van de Now 2 is expliciet opgenomen dat bij de beoordeling van het recht op subsidie uitgegaan moet worden van de loongegevens zoals deze uiterlijk op 15 mei 2020 zijn ingediend. Deze datum is een harde datum waarvan niet kan worden afgeweken. Verder is van belang dat de Now2-regeling geen hardheidsclausule kent. Dat betekent dat als er uiterlijk op 15 mei 2020 geen loonaangifte heeft plaatsgevonden er ook geen voorschot op de subsidie kan worden vastgesteld. Als er geen loonaangifte heeft plaatsgevonden, is de

uitkomst van de berekening van het subsidiebedrag zoals opgenomen in artikel 8, eerste lid van de Now2, immers nihil.

Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter heeft het UWV dan ook op goede gronden de aanvraag van verzoekster afgewezen. Het bestreden besluit zal naar verwachting in bezwaar in stand kunnen blijven.

[ECLI:NL:RBZWB:2020:3479](#)

JnB2020, 615

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 20-07-2020, HAA 20/3293 college van burgemeester en wethouders van Alkmaar, verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo)

TOZO. SEKSWERKER. GEEN AANLEIDING TOT HET TREFFEN VAN EEN

VOORLOPIGE VOORZIENING. Vooropgesteld dient te worden dat aan

verzoekster voorschotten van de bijstandsuitkering op grond van de Tozo zijn

verstrekkt voor de maanden maart en april en dat voor de periode vanaf juni

2020 een aanvraag voor verlenging op grond van de Tozo is ingediend. Gelet

hierop is het belang van verzoekster bij een voorlopige voorziening enkel

gelegen in het niet verkregen voorschot over de maand mei 2020. Wel gesteld,

maar niet gebleken is dat door het ontbreken van een voorschot over de maand

mei 2020 sprake is van een acute noodsituatie als hiervoor bedoeld. Hoewel

duidelijk is dat door verzoekster vanaf 1 juli en in de periode daaraan

voorafgaand geen dan wel weinig inkomsten als sekswerker kunnen en konden

worden gegenereerd, is niet aannemelijk gemaakt dat er op dit moment sprake

is van ernstig oplopende schulden, een dreigende uithuiszetting of overige

financiële noodsituaties. Onderbouwing van de financiële situatie van

verzoekster met objectieve en verifieerbare stukken ontbreekt. De

omstandigheid dat gemachtigde van verzoekster gehinderd is om het

spoedeisend belang te onderbouwen omdat verzoekster in het buitenland

verblijft en hij zodoende niet over de benodigde gegevens kan beschikken, dient

voor rekening en risico van verzoekster te komen. Het is aan verzoekster om

ervoor te zorgen dat zij over haar post kan beschikken. De beperkende

maatregelen in verband met het coronavirus doen hier niet aan af. Daarbij

neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat gebleken is dat de post ook

daadwerkelijk is verzorgd, omdat volgens de rapportage verzoekster op 25 mei

2020 heeft gereageerd op een brief die aan haar woonadres was achtergelaten.

De stelling van verzoekster dat evident is dat zij in financiële problemen

verkeert, gelet op haar geschatte inkomen per maand en de vaste lasten die

voor haar doorlopen, is op zichzelf onvoldoende om spoedeisendheid aan te

nemen. Daarbij miskent verzoekster bovendien dat het gaat om een

bijstandsuitkering die is bedoeld als inkomensondersteuning door aanvulling

van het inkomen tot de toepasselijke bijstandsnorm. Gelet hierop bestaat geen

aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening.

[ECLI:NL:RBNHO:2020:5577](#)

Zie voorts de uitspraken: [ECLI:NL:RBNHO:2020:5572](#), [ECLI:NL:RBNHO:2020:5573](#), [ECLI:NL:RBNHO:2020:5574](#), [ECLI:NL:RBNHO:2020:5576](#), [ECLI:NL:RBNHO:2020:5578](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Noodverordening

JnB2020, 616

Voorzittingenrechter Rechtbank Gelderland, 23-07-2020 (publ. 24-07-2020),
AWB 20/3835

voorzitter van de Veiligheidsregio Noord- en Oost-Gelderland, verweerder.

Noodverordening Covid-19 Veiligheidsregio Noord- en Oost-Gelderland (hierna: de
Noodverordening) 2.1d lid 1

NOODVERORDENING. CORONA. I.c. is slechts één van de onderdelen van artikel
2.1d, eerste lid van de Noodverordening (vanaf 15 juni 2020) niet nageleefd. De
last ziet echter op artikel 2.1, eerste lid van de Noodverordening (vanaf 1 en 15
juli 2020) in zijn geheel, dus ook voor wat betreft de onderdelen waarvoor geen
overtreding is vastgesteld. De last is daarom te ruim geformuleerd en daarmee
teveel omvattend. Vanzelfsprekend moet verzoeker zich, net als iedere andere
horeca-ondernemer, houden aan de voorschriften en regels die zien op
samenkomsten. Het gaat hier echter om een herstelsanctie. In dat kader gaat
het te ver om een last onder dwangsom op te leggen die op alle onderdelen van
artikel 2.1, eerste lid van de Noodverordening ziet.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:3701](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2020, 617

CRvB, 29-07-2020, 19/1568 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

WSF 2000 4.9, 4.14

STUDIEFINANCIERING. De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld
dat niet is voldaan aan de toepassingsvoorwaarden voor verlenging van de
diplomatermijn.

Raad: 4.2. Vastgesteld wordt, en dat is tussen partijen ook niet in geschil, dat appellante
het diploma van een opleiding niveau 3 of 4 niet heeft behaald binnen de in artikel 4.9
van de Wsf 2000 genoemde termijn van tien jaar. [...]

4.4.1. Appellante heeft een verklaring overgelegd van de onderwijsinstelling waar zij
vanaf augustus 2015 staat ingeschreven en waar zich de gestelde studievertraging heeft
voorgegaan. In deze verklaring heeft de onderwijsinstelling te kennen gegeven dat

appellante, die op basis van een vrijstelling voor het eerste leerjaar per augustus 2015 is gestart met het tweede leerjaar van de driejarige BBL-opleiding, ten gevolge van bijzondere medische omstandigheden van tijdelijke aard zodanige studievertraging heeft opgelopen dat zij het tweede leerjaar van de opleiding heeft moeten overdoen. Aan dit gegeven heeft de onderwijsinstelling de conclusie verbonden dat appellante haar diploma niet binnen de diplomatermijn heeft kunnen behalen.

4.4.2. Met deze verklaring, bezien in samenhang met het door de huisarts ingevulde formulier medische informatie, is aangetoond dat appellante ten gevolge van bijzondere medische omstandigheden van tijdelijke aard een jaar studievertraging heeft opgelopen. Maar daarmee is niet gegeven dat de overschrijding van de diplomatermijn het directe gevolg is van deze bijzondere omstandigheden van tijdelijke aard. Immers, de nominale studieduur voor de door appellante vanaf 1 augustus 2015 gevolgde opleiding is, rekening houdende met haar instroom in het tweede leerjaar, twee jaar. Dat betekent dat bij een aanvang van de opleiding op 1 augustus 2015 het voor appellante, ook zonder vertraging, in beginsel niet mogelijk was om vóór 1 april 2017, en dus binnen de diplomatermijn, het afsluitend examen van die opleiding te behalen. Ter zitting in hoger beroep heeft appellante gesteld dat zij met de onderwijsinstelling, voor de start van de opleiding, heeft afgesproken dat zij een versneld traject kon volgen waardoor zij, met het oog op de diplomatermijn, al in februari 2017 het diploma zou kunnen behalen. Deze stelling vindt echter geen steun in de verklaring van de onderwijsinstelling. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat de in de verklaring van de onderwijsinstelling getrokken conclusie dat appellante ten gevolge van bijzondere omstandigheden van tijdelijke aard niet binnen de diplomatermijn het afsluitend examen heeft kunnen behalen, niet wordt gedragen door de daaraan ten grondslag gelegde motivering. De minister heeft deze verklaring dan ook kunnen passeren.

4.5. Appellantes stelling dat de gemeente het haar niet toestond om eerder dan per augustus 2015 met behoud van haar bijstandsuitkering te starten met de BBL-opleiding, daargelaten of een dergelijke weigering een bijzondere omstandigheid van tijdelijke aard in de zin van artikel 4.14 van de Wsf 2000 zou kunnen opleveren, mist een feitelijke **onderbouwing**. [...]

4.6. Uit wat is overwogen in 4.3 tot en met 4.5 volgt dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat niet is voldaan aan de toepassingsvoorwaarden voor **verlenging van de diplomatermijn**. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2020:1656](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbare manifestaties

JnB2020, 618

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 21-07-2020 (publ. 23-07-2020), HAA 20/3209

burgemeester van Heemstede.

Grondwet 9

Wet openbare manifestaties 5

Wet afbreking zwangerschap

WET OPENBARE MANIFESTATIES. Demonstratie bij abortuskliniek.

BEVOEGDHEID. I.c. is de abortuskliniek gelegen binnen het grondgebied van de gemeente Heemstede. De grens met de gemeente Haarlem is gelegen direct achter de achteringang van de kliniek. Verweerder was bevoegd een beperking op te leggen als bedoeld in artikel 5 van de Wom, omdat die kliniek is gelegen binnen het grondgebied van de gemeente Heemstede. Bovendien betreft de bevoegdheid de openbare orde. Het zou voorbijgaan aan het doel van de Wom als de bevoegdheid van verweerder in dit geval zo zou worden uitgelegd dat hij niet bevoegd zou zijn beperkingen op te leggen die enig effect hebben over de gemeentegrens.

PROPORTIONALITEIT BEPERKINGEN. Het aanspreken van individuele personen, in dit geval bezoekers van de abortuskliniek, valt niet onder het betogingsrecht. Immers betreft de betoging dan niet meer het uitdragen van een maatschappelijk probleem, maar het aanklaarten van een individuele zaak bij een individueel persoon. Nu dat niet behoort tot het betogingsrecht, geniet dat ook niet de bescherming van artikel 9 van de Grondwet. Het als onderdeel van een demonstratie gemeenschappelijk aanspreken van de bezoekers op hun individuele gebruik van de abortuskliniek is verder een wanordelijkheid die een beperking rechtvaardigt op grond van de Wom omdat het de bezoekers onevenredig hindert in hun vrijheid, in het bijzonder in het ongestoord gebruik maken van hun rechten uit de Wet afbreking zwangerschap.

[ECLI:NL:RBNHO:2020:5579](https://ecli.nl/RBNHO:2020:5579)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2020, 619

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 27-09-2020, AWB 20/2569
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 22 lid 2 a

INTREKKING VERBLIJFSVERGUNNING REGULIER ONBEPAALENDE TIJD.

Verweerder heeft een voornemen uitgebracht tot intrekking van de verblijfsvergunning van eiseres, naar aanleiding van een anonieme melding. In deze melding staat volgens verweerder dat eiseres al ruim acht maanden in Turkije verblijft, ondanks zij in de Basisregistratie Personen (brp) als woonachtig in Nederland staat geregistreerd. Er is gesteld noch gebleken dat de melding op enigerlei wijze is onderbouwd of afkomstig is uit een betrouwbare bron. Een dergelijke subjectieve aanwijzing alleen biedt echter onvoldoende feitelijke grondslag voor intrekking van de verblijfsvergunning van eiseres.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder niet aan zijn bewijslast voldaan en is het bestreden besluit onzorgvuldig voorbereid en niet deugdelijk gemotiveerd. Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit. De rechtbank stelt vast dat verweerder ook in beroep geen concreet (nader) bewijs heeft overgelegd waaruit blijkt dat eiseres haar hoofdverblijf buiten Nederland zou hebben gevestigd.

[ECLI: NL: RBDHA: 2020: 7149](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Visum

JnB2020, 620

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 29-07-2020, AWB 20/3602
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 7:11 lid 1

VISUM KORT VERBLIJF. AFWIJZING VANWEGE COVID-19-PANDEMIË. De aanvraag voor een visum kort verblijf is in eerste instantie afgewezen, omdat het doel en de omstandigheden van verblijf onvoldoende aannemelijk zijn gemaakt en er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de vreemdeling om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van de geldigheidsduur van het visum. Na het indienen van de gronden van bezwaar is de aanvraag afgewezen, omdat door de COVID-19-pandemie tijdelijke beperkingen gelden ten aanzien van niet-essentiële reizen naar de Europese Unie (EU) ter bescherming van de volksgezondheid. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, op grond van artikel 7:11, eerste lid, van de Awb, in het bestreden besluit een nieuwe weigeringsgrond mogen hanteren en was verweerder niet gehouden om uitsluitend op de door de vreemdeling ingediende bezwaargronden te reageren. Gelet op de aard van de COVID-19-pandemie – zijnde een epidemie op wereldwijde schaal –, het besmettingsgevaar, de op dat moment geldende maatregelen en de snelle verspreiding van het virus vormde de vreemdeling als reiziger uit het buitenland op dat moment een mogelijke **bedreiging van de volksgezondheid. De aard van het virus en de risico's die** daarmee samenhangen, hebben voor verweerder dus aanleiding kunnen vormen voor een categorische weigering van de visumaanvraag. De omstandigheid dat verweerder er ook voor had kunnen kiezen om de beslistermijn op te schorten of nadere voorwaarden te stellen doet niet af aan de rechtmatigheid van het bestreden besluit. Daarnaast is naar het oordeel van de rechtbank niet **aannemelijk gemaakt dat verweerder de weigeringsgrond 'gevaar voor de volksgezondheid' uitsluitend heeft gebruikt om de vele bezwaarschriften in** visumzaken eenvoudig af te kunnen handelen. Verder heeft verweerder erkend dat in een eerder besluit wel op de inhoudelijke gronden van bezwaar is ingegaan, maar dat dat besluit van een eerdere datum dateert dan het bestreden besluit. De door de overheid gestelde maatregelen waren op dat

moment net uitgeroepen en het beslisproces moest nog worden afgestemd. Tot slot, ten aanzien van de betekenis van het bestreden besluit voor de toekomst, overweegt de rechtbank dat het de vreemdeling vrij staat om op enig moment een nieuwe aanvraag in te dienen tot verlening van een visum voor kort verblijf. Het bestreden besluit is uitsluitend een definitieve beslissing in deze procedure. Het beroep is ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:7148](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2020, 621

MK ABRS, 29-07-2020, 202001569/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a

ASI EL. Statushouders Griekenland. Bijzonder kwetsbare vreemdelingen. De staatssecretaris klaagt terecht dat hij bij de beoordeling of de vreemdelingen bijzonder kwetsbaar zijn in de zin van het arrest Ibrahim [[ECLI:EU:C:2019:219](#)], beoordelingsruimte heeft. Het is vervolgens aan de rechtbank om het hierover alsnog door hem ingenomen standpunt te toetsen. De rechtbank kon zonder de tijdens de asielprocedure overgelegde medische stukken namelijk niet beoordelen of de vreemdelingen hun medische problemen en daarmee de bijzondere mate van kwetsbaarheid hebben gestaafd. De verklaringen van de vreemdelingen ter zitting zijn daarvoor onvoldoende. Dat de vreemdelingen medische problemen hebben en de situatie in Griekenland voor statushouders moeilijk is, waar de vreemdelingen in de schriftelijke uiteenzetting op wijzen, is op zichzelf ook niet voldoende. De rechtbank heeft niet duidelijk gemaakt hoe zij tot het oordeel is gekomen dat de vreemdelingen bijzonder kwetsbaar zijn.

[ECLI:NL:RVS:2020:1786](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2020, 622

MK ABRS, 29-07-2020, 201907538/1/V1

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Richtlijn 2013/33/EU 2, 17 lid 2

Rva 2005 9 lid 5

OPVANG. DAGVERGOEDING. In zijn enige grief, gericht tegen de onder 2 weergegeven overwegingen, betoogt het COa terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat artikel 2 van de Opvangrichtlijn een definitiebepaling is. Dat een dagvergoeding volgens artikel 2 onder materiële opvangvoorzieningen

valt, betekent daarom niet dat in alle gevallen een dagvergoeding moet worden toegekend. Aldus wordt naar het oordeel van de Afdeling door het ontbreken van een dagvergoeding in de rust- en voorbereidingsfase geen afbreuk gedaan aan de in artikel 17, tweede lid, van de Opvangrichtlijn omschreven levensstandaard. De rechtbank heeft daarom in de omstandigheid dat de rust en voorbereidingstermijn langer heeft geduurd dan gebruikelijk ten onrechte aanleiding gevonden om artikel 9, vijfde lid, van de Rva 2005, buiten toepassing te laten en te bepalen dat de vreemdelingen aanspraak maken op een dagvergoeding.

[ECLI: NL: RVS: 2020: 1803](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 623

HvJEU, Conclusie Advocaat-Generaal R. de la Tour, 16-7-2020, C-193/19

A tegen Zweden.

Richtlijn 2003/86/EG 5 lid 2

Schengenuitvoeringsovereenkomst

GEZINSHERENINGSRICHTLIJN. SCHENGENUITVOERINGSOVEREENKOMST. EU-recht verzet zich niet tegen toekenning verblijfsvergunning aan derdelander die identiteit niet kan aantonen.

V. Conclusie

121. Gelet op een en ander geef ik het Hof in overweging de vragen van de Förvaltningsrät i Malmö, migrationsdomstol (bestuursrechter in eerste aanleg in immigratiezaken Malmö, Zweden), te beantwoorden als volgt:

„1) Artikel 25, lid 1, van de [Schengenuitvoeringsovereenkomst], moet aldus worden uitgelegd dat het niet eraan in de weg staat dat een overeenkomstsluitende staat een verblijfstitel afgeeft op basis van een aanvraag die een derdelander vanuit die lidstaat heeft ingediend, ook al kan die derdelander zijn identiteit niet ondubbelzinnig aantonen en staat hij ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in het SIS, mits de afgifte van die verblijfstitel is voorafgegaan door overleg met de overeenkomstsluitende staat die de signalering heeft verricht en gebaseerd is op een ernstige reden.

2) Artikel 5, lid 2, van richtlijn 2003/86/EG [Gezinsherenigingsrichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een nationale wettelijke regeling die voor de behandeling van een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging als voorwaarde stelt dat het betrokken gezinslid zijn identiteit ondubbelzinnig aantoonst door bij zijn aanvraag een gewaarmerkt afschrift te voegen van een paspoort dat ten minste even lang geldig is als het aangevraagde verblijfsrecht.

Indien het betrokken gezinslid niet in staat is dat document over te leggen, kan de nationale bevoegde autoriteit de verblijfsaanvraag echter niet afwijzen op die enkele grond zonder vooraf een geïndividualiseerd onderzoek te verrichten, in het kader waarvan met name rekening moet worden gehouden met de redenen waarom het

gezinslid het vereiste document niet kan overleggen alsmede met de samenwerking die het gezinslid aan de dag heeft gelegd om zijn identiteit ondubbelzinnig aan te tonen met **een ander passend middel.**”

[ECLI:EU:C:2020:594](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 624

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 15-07-2020 (publ. 21-07-2020), NL20.4085 en NL20.4088

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.116 lid 2 a

PROCESRECHT. Verkorting termijn indiening zienswijze leidt tot vernietiging bestreden besluiten. De rechtbank heeft het (eerdere) beroep van eisers tegen het niet tijdig beslissen op hun asielaanvragen gegrond heeft verklaard en bepaald dat verweerder binnen vier weken na verzending van die uitspraak diende te beslissen op de aanvragen op straffe van een dwangsom. Verweerder heeft, vanwege de uitspraak, gerechtvaardigd en noodzakelijk geacht om de termijn voor het indienen van een zienswijze te verkorten van vier weken naar één week. De rechtbank is van oordeel dat de wet niet voorziet in de mogelijkheid voor verweerder om deze termijn te verkorten. Verweerder had de genoemde noodzakelijkheid tot verkorten van de termijn van de zienswijze bovendien zelf kunnen voorkomen. Het bestreden besluit is daarom niet zorgvuldig voorbereid.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:6813](#)

JnB2020, 625

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 03-07-2020 (publ. 21-07-2020), NL20.9580, NL20.9581 en NL20.9582

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:3

PROCESRECHT. Omdat overdracht op grond van de Dublinverordening niet heeft plaatsgevonden binnen zes maanden na het claimakkoord, hebben eisers aan verweerder gevraagd hen op te nemen in de nationale procedure. Verweerder heeft dit (voorlopig) geweigerd. Eisers hebben hiertegen beroep ingesteld. De beslissing wanneer de asielprocedure wordt gestart betreft een beslissing inzake de procedure ter voorbereiding van een besluit als bedoeld in artikel 6:3 van de Awb. Daarom kan tegen de (voorlopige) weigering geen beroep worden ingesteld. De rechtbank verklaart zich onbevoegd om van de beroepen kennis te nemen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:6816](#)

[Naar inhoudsopgave](#)